Този документ е средство за документиране и не обвързва институциите

►**B**

ВТОРА ДИРЕКТИВА НА СЪВЕТА

от 22 юни 1988 година

относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби, отнасящи се до прякото застраховане, различно от животозастраховането, и за формулиране на разпоредби за улесняване на ефективното упражняване на свободата на предоставяне на услуги, и за изменение на Директива 73/239/ЕИО

(88/357/ЕИО)

(ОВ L 172, 4.7.1988, стр. 1)

Изменена с

		Официален вестник		
		№	страница	дата
►**M1**	Директива 90/618/ЕИО на Съвета от 8 ноември 1990 година	L 330	44	29.11.1990
►**M2**	Директива 92/49/ЕИО на Съвета от 18 юни 1992 година	L 228	1	11.8.1992
►**M3**	Директива 2000/26/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 май 2000 година	L 181	65	20.7.2000
►**M4**	Директива 2005/14/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година	L 149	14	11.6.2005

NB: Настоящият консолидиран вариант съдържа позовавания към европейската разчетна единица и/или към екюто, които от 1 януари 1999 г. следва да се считат за позовавания към еуро — Регламент (ЕИО) № 3308/80 на Съвета (ОВ L 345, 20.12.1980 г., стр.1) и Регламент (ЕО) № 1103/97 на Съвета (ОВ L 162, 19.6.1997 г., стр.1).

▼B

ВТОРА ДИРЕКТИВА НА СЪВЕТА

от 22 юни 1988 година

относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби, отнасящи се до прякото застраховане, различно от животозастраховането, и за формулиране на разпоредби за улесняване на ефективното упражняване на свободата на предоставяне на услуги, и за изменение на Директива 73/239/ЕИО

(88/357/ЕИО)

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската икономическа общност, и по-специално член 57, параграф 2 и член 66 от него,

като взе предвид предложението на Комисията ([1]),

в сътрудничество с Европейския парламент ([2]),

като взе предвид становището на Икономическия и социален комитет ([3]),

като има предвид, че е необходимо да се развие вътрешен застрахователен пазар и за да се постигне тази цел, е желателно да се улеснят застрахователните предприятия, които имат главно управление в Общността, да предоставят услуги в държавите-членки, като по този начин правят възможно титулярите на полици да имат избор не само по отношение на застрахователите, установени в тяхната страна, но и по отношение на застрахователи, чието главно управление е в Общността и които са установени в други държави-членки;

като има предвид, че съгласно Договора всяка дискриминация по отношение на свободата на предоставяне на услуги, основаваща се на факта, че едно предприятие не е установено в държавата-членка, където се предоставят услугите, се забранява след края на преходния период; като има предвид, че тази забрана се прилага за услуги, предоставени от всяко установяване на предприятие в Общността, независимо дали е главно управление на предприятие, или негова агенция или клон;

като има предвид, че по практически причини е желателно да се дефинира предоставянето на услуги, като се вземе предвид както мястото на установяване на застрахователя, така и мястото, където е разположен рискът; като има предвид следователно, че трябва да се приеме също и дефиниция за мястото, където е разположен рискът; като има предвид освен това, че е желателно да се направи разграничение между дейността, упражнявана по начин на установяване и дейността, упражнявана при спазване на свободата за предоставяне на услуги;

като има предвид, че е желателно да се допълни Първа директива на Съвета 73/239/ЕИО от 24 юли 1973 г. относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби, свързани с предприемането и упражняването на икономическа дейност по пряко застраховане, различно от животозастраховането ([4]), наричана по-долу „Първата директива“, последно изменена с Директива 87/343/ЕИО ([5]), за да се изяснят по-конкретно правомощията и средствата за наблюдение, предоставени на надзорните органи; като има предвид, че е желателно

([1]) ОВ C 32, 12.2.1976 г., стр. 2.
([2]) ОВ C 36, 13.2.1978 г., стр. 14, ОВ C 167, 27.6.1988 г. и Решение от 15 юни 1988 г. (все още непубликувано в *Официален вестник*).
([3]) ОВ C 204, 30.8.1976 г., стр. 13.
([4]) ОВ L 228, 16.8.1973 г., стр. 3.
([5]) ОВ L 185, 4.7.1987 г., стр. 72.

▼B

също и да се формулират конкретни разпоредби относно предприемането, упражняването и надзора на дейността при спазването на свободата на предоставяне на услуги;

като има предвид, че за титулярите на полици, които по силата на техния статус, размер или естеството на риска, който подлежи на застраховане, не се изисква специална защита в държавата, където е разположен рискът, трябва да се предостави пълна свобода на достъпа им до възможно най-широк застрахователен пазар; като има предвид освен това, че е желателно да се гарантира адекватна защита на другите титуляри на полици;

като има предвид, че грижата за защита на титулярите на полици и избягване на каквито и да било нарушения при конкуренцията оправдава координирането на облекчаването на правилата за съответстващи активи, регулирани в Първата директива;

като има предвид, че разпоредбите, които са в сила в държавите-членки относно облигационното застрахователно право продължават да се различават; като има предвид, че в определени случаи може да се предостави свобода на избор на закона, приложим за договора, който е различен от този в държавата-членка, където е разположен рискът, в съответствие с правила, които вземат предвид специфичните обстоятелства;

като има предвид, че обхватът на настоящата директива следва да включи задължително застраховане, но и да изиска договорът, покриващ тази застраховка, да съответства на конкретните разпоредби, свързани с такива застраховки, както е разпоредено в държавата-членка, налагаща задължението за осигуряване;

като има предвид, че разпоредбите на Първата директива относно прехвърлянето на портфейла следва да бъдат подсилени и допълнени с разпоредби, регулиращи конкретно прехвърлянето на портфейла от договори, сключени за предоставяне на услуги на друго предприятие;

като има предвид, че обхватът на разпоредбите, които конкретно регулират свободата на предоставяне на услуги следва да изключи определени рискове, за които прилагането на посочените разпоредби става неуместно на този етап поради специфичните правила, приети от органите на държавите-членки, поради естеството и социалните последствия от такива разпоредби; като има предвид, че следователно тези изключения следва да бъдат преразгледани след определен период след влизането в сила на настоящата директива;

като има предвид, че в интерес на защитата на титулярите на полици на държавите-членки, които в момента се координират, се дава избор да ограничат едновременното упражняване на дейност при спазване на свободата на предоставяне на услуги и дейност по начин на установяване; като има предвид, че такова ограничение не може да се направи там, където за титулярите на полици не се налага такава защита;

като има предвид, че предприемането и упражняването на свободата на предоставяне на услуги следва да бъде обект на процедури, които гарантират спазването от предприятието както на разпоредбите за финансови гаранции, така и на тези за условията на застраховките; като има предвид, че тези процедури могат да бъдат облекчени в случаите, когато дейността по начин на предоставяне на услуги покрива титулярите на полици, които по силата на техния статус, размер или естеството на риска, който ще се застрахова, не изискват специална защита в държавата, където е разположен рискът;

като има предвид, че е необходимо да се инициира специфично сътрудничество по отношение на свободата на предоставяне на услуги между компетентните надзорни органи в държавите-членки, както и между тези органи и Комисията; като има

▼B

предвид, че следва да се създаде и разпоредба за система от санкции за прилагане, когато предоставящото услуги предприятие не спазва разпоредбите в държавата-членка за предоставяне на услуги;

като има предвид, че в очакване на бъдещата координация техническите резерви следва да бъдат обект на правилата и надзора в държавата-членка, където предоставянето на услугите включва рискове, по отношение на които получаващата услугите държава желае да предостави специална защита на титулярите на полици; като има предвид, че все пак ако такава грижа за защита на титулярите на полици не е оправдана, техническите резерви продължават да са обект на правилата и надзора в държавата-членка, където се е установил застрахователят;

като има предвид, че някои държави-членки не подлагат застрахователните транзакции на никаква форма на непряко данъчно облагане, докато повечето прилагат специални данъци и други форми на облагане, включително допълнителни такси, предназначени за компенсиращите органи; като има предвид, че структурата и ставката на тези данъци и вноски може да варира значително между държавите-членки, в които се прилагат; като има предвид, че е желателно да се избегне ситуация, при която съществуващите различия водят до нарушаване на конкуренцията на застрахователните услуги в различните държави-членки; като има предвид, че предвид бъдещата хармонизация прилагането на данъчна система и други форми на вноски, регулирани в държавата-членка, където е разположен рискът, вероятно може да поправи такава вреда и като има предвид, че зависи от държавите-членки да установят метод за осигуряване на събирането на такива данъци и вноски;

като има предвид, че е желателно да се предотврати некоординираното прилагане на настоящата директива и Директива 78/473/ЕИО на Съвета от 30 май 1978 г. относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно съзастраховането в Общността [1] да доведе до съществуване на три различни системи във всяка държава-членка; като има предвид, че следователно критериите за определяне на „големи рискове“ в настоящата директива следва да дефинират също и рисковете, които е вероятно да бъдат обхванати при регулирането на съзастраховането в Общността;

като има предвид, че е желателно да се вземе предвид, по смисъла на член 8В от Договора, степента на усилията, което следва да бъдат положени от определени икономики, показващи различия в развитието си; като има предвид следователно, че е желателно за някои държави-членки да се предоставят преходни уредби за постепенното прилагане на специфичните разпоредби на настоящата директива за свободата на предоставяне на услуги,

ПРИЕ НАСТОЯЩАТА ДИРЕКТИВА:

ДЯЛ I

Общи разпоредби

Член 1

Целта на настоящата директива е:

а) да допълни Първа директива 73/239/ЕИО;

[1] ОВ L 151, 7.6.1978 г., стр. 25.

▼B

б) да установи специални разпоредби, свързани със свободата на предоставяне на услуги на предприятията и по отношение на класовете застраховки, обхванати от настоящата директива.

Член 2

За целите на настоящата директива:

а) „Първата директива“ означава

Директива 73/239/ЕИО;

б) „предприятие“:

— за целите на прилагане на дялове I и II означава:

всяко предприятие, което е получило официално разрешение съгласно член 6 или член 23 от Първата директива,

— за целите на прилагане на дялове III и V означава:

всяко предприятие, което е получило официално разрешение съгласно член 6 от Първата директива;

в) „установяване“

означава централното управление, агенция или клон на предприятие, като се има предвид член 3;

г) „държава-членка, където е разположен рискът“ означава:

— държавата-членка, където е разположено имуществото, когато застраховката се отнася до сграда или сгради и тяхното съдържание, доколкото съдържанието е покрито със същата застрахователна полица,

— държавата-членка по регистрация, когато застраховката се отнася до моторни превозни средства от всякакъв вид,

— държавата-членка, където титулярът на полицата е направил застраховката в случаите на полици с продължителност от четири месеца или по-малко, покриващи рискове по пътуване или ваканции, независимо от класа им,

— държавата-членка, където титулярът на полицата има обичайно местопребиваване или ако титулярът на полицата е юридическо лице, държавата-членка, където се намира установяването на това юридическо лице, за което се отнася договорът, във всички случаи, които не са ясно обхванати в предходните абзаци;

д) „държава-членка на установяване“ означава:

държавата-членка, в която се намира установяването, което покрива риска;

е) „държава-членка на предоставяне на услуги“ означава:

държавата-членка, в която е рискът, когато е покрит от установяване, разположено в друга държава-членка.

Член 3

По смисъла на Първата директива и на настоящата директива всяко постоянно присъствие на предприятие на територията на държава-членка се третира по същия начин, както агенция или клон, дори ако това присъствие не приеме формата на агенция или клон, но съдържа само офис, управляван от собствен персонал на предприятието или от лице, което е независимо, но е упълномощено да действа постоянно от името на предприятието, както би правила една агенция.

▼B

Член 4

По смисъла на настоящата директива и на Първата директива общите и специфичните условия на полиците не включват специфични условия, предназначени да посрещат определени обстоятелства от покрития риск в единични случаи.

ДЯЛ II

Разпоредби, допълващи Първата директива

Член 5

Към член 5 от Първата директива се добавя следният текст:

„г) „големи рискове“ означава:

i) рискове, класифицирани в класове 4, 5, 6, 7, 11 и 12 на точка А от приложението;

ii) рискове, класифицирани в класове 14 и 15 на точка А от приложението, когато титулярът на полицата е ангажиран професионално в индустриална или търговска дейност или в някоя от свободните професии и рисковете са свързани с такава дейност;

iii) рискове, класифицирани в класове 8, 9, 13 и 16 на точка А от приложението дотолкова, доколкото титулярът на полицата превиши границите на поне два от следните три критерия:

първи етап: до 31 декември 1992 г.:

— общо по баланс: 12,4 милиона ECU,

— нетен оборот: 24 милиона ECU,

— среден брой на заетите лица през първата финансова година: 500.

втори етап: от 1 януари 1993 г.:

— общо по баланс: 6,2 милиона ECU,

— нетен оборот: 12,8 милиона ECU,

— среден брой на заетите лица през финансовата година: 250.

Ако титулярът на полицата принадлежи към група предприятия, за които се изготвят консолидирани отчети по смисъла на Директива 83/349/ЕИО ([1]), посочените по-горе критерии се прилагат на база на консолидираните отчети.

Всяка държава-членка може да добави рисковете, застраховани от професионални сдружения, смесени предприятия или временни групировки, към категорията, посочена в iii).

Член 6

За целите на прилагане на член 15, параграф 2, първа алинея и член 24 от Първата директива, държавите-членки спазват приложение 1 към настоящата директива за съответстващите правила.

([1]) ОВ L 193, 18.7.1983 г., стр. 1.“

▼B

Член 7

1. Приложимият закон към договорите за застраховки, посочени в настоящата директива и регулиращ рисковете, които са в държавите-членки, се формулира в съответствие със следните разпоредби:

а) Когато титуляр на полица има обичайно пребиваване или централно управление в рамките на територията на държава-членка, в която е рискът, приложимият закон по отношение на застрахователния договор е законодателството на тази държава-членка. Все пак, когато правото на тази държава-членка позволява, страните могат да изберат закона на друга страна.

б) Когато титуляр на полица няма обичайно местопребиваване или главно управление в рамките на територията на държава-членка, в която е рискът, страните по договора за застраховка могат да изберат да прилагат или закона на държавата-членка, където е разположен рискът, или закона на държавата, в която титулярът на полицата има обичайно местопребиваване или централно управление.

в) Когато титуляр на полица упражнява търговска или промишлена дейност или свободна професия и когато договорът обхваща два или повече риска, свързани с тези дейности, които са в различни държави-членки, свободата на избор на приложимия закон към договора се простира и за законите на тези държави-членки и страната, в която титулярът на полицата има обичайно местопребиваване или централно управление.

г) Независимо от букви б) и в), когато държавите-членки, посочени в тези букви предоставят по-голяма свобода на избор на приложимия закон към договора, страните могат да се възползват от тази свобода.

д) Независимо от букви а), б) и в), когато рисковете, обхванати от договора се ограничават до събития, настъпили в една държава-членка, различна от държавата-членка, където е разположен рискът, съгласно определението в член 2, буква г), страните могат винаги да изберат правото на първата държава.

▼M2

е) в случай на рисковете, посочени в член 5, буква г) от Директива 73/239/ЕИО, страните по договора могат да изберат което и да е право.

▼B

ж) В случаите, посочени в буква а) или буква е), изборът на страните на закон, когато всички други елементи, които имат отношение към положението по времето на избора са свързани само с една държава-членка, не засяга прилагането на императивните разпоредби на закона на тази държава, тоест разпоредбите, според които законът на тази държава-членка не позволява да се дерогира от договора.

з) Изборът, посочен в предходните букви, трябва да бъде изразен или да бъде резултат на разумна увереност чрез условията на договора или обстоятелствата по случая. Ако случаят не е такъв, или ако не е направен никакъв избор, договорът се урежда съгласно закона на тази страна измежду посочените в съответните букви по-горе, с която той е най-тясно свързан. Въпреки това, ако една част от договора, която може да бъде отделена от останалата част от договора, има по-тясна връзка с друга страна измежду посочените в съответните букви, тази част може по изключение да се подчинява на закона на другата страна. Договорът се приема по презумпция за най-тясно свързан с държавата-членка, в която е разположен рискът.

▼B

и) Когато една държава включва няколко териториални единици, всяка от които има собствена правна уредба в областта на договорните задължения, всяка единица се счита за страна за целите на определяне на приложимото право по настоящата директива.

Държава-членка, в която разнообразни териториални единици имат собствени правни уредби в областта на договорните задължения, не е задължена да прилага разпоредбите на настоящата директива по отношение на конфликти, които възникват между правните уредби на тези единици.

2. Настоящият член не ограничава прилагането на законовите правила от страна на съда, при положение че са задължителни, независимо кое е приложимото право към договора.

Ако правото на една държава-членка предвижда това, императивните разпоредби в закона на държавата-членка, където е разположен рискът или на държавата-членка, която налага задължението за застраховане, могат да се прилагат, ако и доколкото съгласно правото на тези държави, тези правила трябва да се прилагат независимо от закона, по който се урежда договорът.

Когато договорът обхваща рискове в повече от една държава-членка, договорът се счита за целите на прилагане на настоящия параграф като състоящ се от няколко договора, всеки от които се отнася само до една държава-членка.

3. По отношение на предходните параграфи държавите-членки прилагат за застрахователните договори, посочени в настоящата директива, своите общи правила от международното частно право относно договорните задължения.

Член 8

1. При условията, уредени в настоящия член, застрахователните предприятия могат да предлагат и сключват договори за задължителни застраховки в съответствие с правилата на настоящата директива и Първата директива.

2. Когато една държава-членка наложи задължение за сключване на застраховка, договорът не удовлетворява това задължение, освен ако не е в съответствие със специфичните разпоредби, свързани с тази застраховка, съществуващи в тази държава-членка.

3. Когато, в случай на задължително застраховане, законодателството на държавата-членка, в която е рискът, и законодателството на държавата-членка, налагаща задължението за сключване на застраховка, си противоречат, се прилага последното.

4. ►**M2** а) Съгласно буква в) от посочения параграф, член 7, параграф 2, трета алинея се прилага, когато застрахователният договор предвижда покритие в две или повече държави-членки, поне в една от които застраховането е задължително. ◄

▼M2

_____

▼B

в) Държава-членка може чрез дерогация от член 7 да разпореди законът, приложим за договорите за задължителни застраховки, да бъде законът на държавата, която налага задължението за застраховане.

г) Когато държава-членка наложи задължение за застраховане и застрахователят трябва да уведоми компетентните органи за всяко прекратяване на покритието, това прекратяване може да бъде обжалвано от пострадали трети страни единствено при обстоятелствата, изложени в законодателството на тази държава.

▼B

5. а) Всяка държава-членка уведомява Комисията за рисковете, за които се изисква задължително застраховане съгласно нейното законодателство, като декларира:

— специфичните законови разпоредби, свързани с това застраховане,

— елементите, които трябва да се предоставят в сертификата, който застрахователят следва да издаде на застрахованото лице, когато държавата изисква доказателство, че задължението за сключване на застраховка е изпълнено. Дадена държава-членка може да изисква тези подробности да включват декларация от застрахователя в смисъл, че договорът е съставен при спазване на специфичните разпоредби по отношение на това застраховане;

б) Комисията публикува подробностите, посочени в буква а), в *Официален вестник на Европейските общности*.

в) Всяка държава-членка приема като доказателство, че застрахователното задължение е изпълнено, сертификат, чието съдържание е в съответствие с буква а), второ тире.

Член 9

1. Последната алинея на член 9 и последната алинея на член 11, параграф 1 от Първата директива се заменят със следния текст:

„Все пак информацията, посочена в букви а) и б) относно общите и специфичните условия и скалите на премиите, не се изисква в случаите на рисковете, посочени в член 5, буква г).“

2. Член 8, параграф 3 и член 10, параграф 3 от Първата директива се заменят със следния текст:

„3. Настоящата координация не представлява пречка за държавите-членки да поддържат или въвеждат законови, подзаконови или административни разпоредби по отношение на, по-конкретно, необходимостта ръководителите и директорите да бъдат технически квалифицирани и по отношение на одобряването на уставите на сдруженията, общите и специфичните условия на застрахователните полици, скалите на премиите и всякакви други документи, необходими за нормалното упражняване на надзора.

Все пак, с оглед на рисковете, посочени в член 5, буква г), държавите-членки не предвиждат разпоредби, които изискват одобряването или систематичното обявяване на общите и специфичните условия на полиците, скалите на премиите или формулярите и други печатни документи, които предприятието възнамерява да използва при взаимоотношенията си с титулярите на полиците. Те могат да изискват единствено несистематично обявяване на тези условия и другите документи за целите на потвърждаване на спазването на законовите, подзаконовите и административните разпоредби по отношение на такива рискове, и това изискване може да не съставлява предварително условие, за да може предприятието да е в състояние да осъществява дейностите си.

По отношение на рисковете, посочени в член 5, буква г), държавите-членки не могат да запазват или въвеждат предварително уведомяване или одобрение на предложените увеличения на ставките на премиите, освен като част от обща система за контрол на цените.

Настоящата координация не пречи на държавите-членки също така да подлагат предприятията, подавали заявления за или придобили разрешения за клас 18 от точка А към приложението, на проверки на техните преки или непреки ресурси в персонал и оборудване,

▼B

включително квалифицирането на медицинските им екипи и качеството на оборудването, което предприятията имат на разположение, за да изпълнят ангажиментите си, възникващи по този клас застраховки.“

Член 10

Към член 19 от Първата директива се добавя следният параграф:

„3. Всяка държава-членка предприема всички необходими стъпки, за да осигури, че отговорните за надзора върху застрахователните предприятия органи имат необходимите правомощия и средства за осъществяване на надзор на дейностите на застрахователните предприятия, установени на тяхна територия, включително дейностите, разпростиращи се извън тази територия, в съответствие с директивите на Съвета, които уреждат тези дейности и за целите на обезпечаване на тяхното приложение.

Тези правомощия и средства трябва, по-специално, да дават възможност на надзорните органи да:

— провеждат подробни запитвания за положението на предприятието и цялостната му дейност, *inter alia* чрез:

  — събиране на информация или изискване да се предават документи, имащи отношение към дейността по застраховане,

  — провеждане на разследвания на място в предприятието,

— предприемане на всякакви мерки по отношение на предприятието, които са уместни и необходими, за да се осигури, че дейностите на предприятието са в съответствие със законовите, подзаконовите и административните разпоредби, които предприятието трябва да спазва във всяка държава-членка и по-конкретно, с план на операциите дотолкова, доколкото са задължителни, и да се предотвратят или премахнат всякакви нередности, които накърняват интересите на титулярите на полици,

— осигуряване прилагането на мерките, изисквани от надзорните органи, ако е необходимо чрез принудително изпълнение, когато е уместно и по съдебен ред.

Държавите-членки могат също така да създадат разпоредба за надзорните органи, съгласно която те да получават всякаква информация по отношение на договорите, които се сключват чрез посредници.“

Член 11

1. Член 21 от Първата директива се заличава.

▼M2

_____

▼B

ДЯЛ III

Специфични разпоредби за свободата на предоставяне на услуги

Член 12

1. Разпоредбите на настоящия дял се прилагат, когато едно предприятие чрез установяване, разположено в държава-членка, покрива риск по смисъла на член 2, буква г) в друга държава-

▼B

членка; последната е държавата-членка на предоставяне на услугите за целите на настоящия дял.

2. Разпоредбите на настоящия дял не се прилагат за сделки, предприятия и институции, за които не се прилага Първата директива, нито за рисковете, които се обхващат от институциите на публичното право, посочени в член 4 от същата директива.

▼M2

_____

▼M1

Член 12а

1. Настоящият член се прилага, когато едно предприятие чрез установяване в държава-членка, покрива риск, класифициран към вид 10 от точка А от приложението към Директива 73/239/ЕИО, с изключение на отговорност на превозвача, и настъпил в друга държава-членка.

2. Държавата-членка по местоизвършване на услугите изисква от предприятието да стане член на нейното национално бюро и на нейния национален гаранционен фонд и да участва в тяхното финансиране.

Въпреки това предприятието не може да бъде задължено да извършва плащания или вноски в бюрото или във фонда на държавата-членка по местоизвършване на услугите за рискове, покривани при режим на предоставяне на услуги, ако сумата или вноската не е изчислена на същата основа като за предприятията, които чрез установяване в същата държава-членка, покриват рискове от вид 10, с изключение на отговорност на превозвача, в зависимост от премийния приход от този вид застраховки в тази държава-членка или от броя рискове от този вид, покрити във съответната държава-членка.

3. Настоящата директива не е пречка застрахователно предприятие, което предоставя услуги, да бъде задължено да спазва правилата на държавите-членки по местоизвършване на услугите във връзка с покриването на утежнени рискове, доколкото те се прилагат към установили се предприятия.

4. Държавата-членка по местоизвършване на услугите изисква от предприятието да гарантира, че лицата, които завеждат претенции на основание на събития, настъпили на нейна територия, няма да бъдат поставяни в по-неблагоприятно положение поради обстоятелството, че предприятието покрива риск, с изключение на отговорност на превозвача, от вид 10 при режим на предоставяне на услуги, а не чрез установяване в тази държава-членка.

За целта държавата-членка по местоизвършване на услугите изисква от предприятието да назначи представител, живеещ или установил се на нейна територия, който да събира цялата необходима информация във връзка с претенциите и да притежава достатъчно правомощия, за да представлява предприятието пред лица, които са претърпели вреди, и които биха могли да заведат претенции, включително да извърши плащане по тези претенции, и да го представлява или, ако е необходимо, да организира представителството на предприятието пред съдилищата и органите на държавата-членка във връзка с тези претенции.

От представителя може също да се изисква да представлява предприятието пред компетентните органи на държавата по местоизвършване на услугите с оглед проверката за съществуването и действителността на застрахователните полици за

▼M1

застраховка на отговорността, свързана с моторните превозни средства.

Държавата-членка по местоизвършване на услугите не може да изисква от назначеното лице да извършва за сметка на назначилото го предприятие други дейности, освен посочените във втора и трета алинея. ►M4 ——————— ◄

Самото назначаване на представителя не съставлява от само себе си откриване на клон или агенция по смисъла на член 6, параграф 2, буква б) от Директива 73/239/ЕИО и представителят не е установяване по смисъла на член 2, буква в) от настоящата директива.

▼M3

Ако застрахователното предприятие не е назначило представител, държавите-членки могат да дадат съгласие назначеният съобразно член 4 от Директива 2000/26/ЕО ([1]) представител за уреждане на претенциите да изпълнява функциите на представител, назначен в съответствие с настоящия параграф.

▼M2

———————

Член 14

Всяко предприятие, което възнамерява да започне дейност за пръв път в една или повече държави-членки по силата на свободното предоставяне на услуги, първо уведомява компетентните органи на държавата-членка по произход, като посочва характера на рисковете, които предлага да покрие.

———————

Член 16

1. В рамките на един месец от уведомлението, предвидено в член 14, компетентните органи на държавата-членка по произход съобщават на държавата-членка или на държавите-членки, на чиито територии предприятието възнамерява да извършва дейност по силата на свободното предоставяне на услуги:

а) сертификат, удостоверяващ, че предприятието притежава минималната граница на платежоспособност, изчислена съгласно членове 16 и 17 от Директива 73/239/ЕИО;

б) застрахователните класове, за които предприятието е имало разрешително за предлагане;

в) характера на рисковете, които предприятието предлага да покрива в държавата-членка по предоставяне на услуги.

Същевременно те информират и съответното предприятие.

Всяка държава-членка, на чиято територия едно предприятие възнамерява, по силата на свободното предоставяне на услуги, да покрива рискове от клас 10 на буква А от приложението към Директива 73/239/ЕИО, различни от задължения на превозвачи, може да изисква предприятието да:

([1]) Директива 2000/26/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 май 2000 г. за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно застраховане на гражданската отговорност във връзка с използването на моторни превозни средства и за изменение на Директиви 73/239/ЕИО и 88/357/ЕИО на Съвета (ОВ L 181, 20.7.2000 г., стр. 65).

▼M2

— съобщи името и адреса на представителя, посочен в член 12а, параграф 4 от настоящата директива,

— представи декларация, че предприятието е станало член на националното бюро и националния гаранционен фонд на държавата-членка на предоставяне на услуги.

2. Когато компетентните органи на държавата-членка по произход не съобщят информацията, посочена в параграф 1, в рамките на установения период, те посочват причините за техния отказ на предприятието в рамките на същия период. Отказът подлежи на обжалване в съдилищата на държавата-членка по произход.

3. Предприятието може да започне дейност на удостоверената дата, на която то е информирано за съобщението, предвидено в параграф 1, първа алинея.

Член 17

Всяка промяна, която едно предприятие възнамерява да направи в информацията, посочена в член 14, подлежи на процедурата, предвидена в членове 14 и 16.

———————

▼B

Член 26

1. Рисковете, които могат да бъдат покрити чрез съзастраховане в Общността, по смисъла на Директива 78/473/ЕИО, са посочените в член 5, буква г) от Първата директива.

2. Разпоредбите на настоящата директива относно рисковете, посочени в член 5, буква г) от Първата директива, се прилагат за водещия застраховател.

ДЯЛ IV

Преходни разпоредби

Член 27

1. Гърция, Ирландия, Испания и Португалия могат да прилагат следните преходни разпоредби:

i) до 31 декември 1992 г. те могат да прилагат за всички рискове режим, различен от този за рисковете, посочени в член 5, буква г) от Първата директива,

ii) от 1 януари 1993 г. до 31 декември 1994 г. режимът за големите рискове се прилага за рисковете, посочени в член 5, буква г), i) и ii) от Първата директива; за рисковете, посочени в член 5, буква г), iii), тези държави-членки фиксират съответно праговете за прилагане;

iii) *Испания*

— от 1 януари 1995 г. до 31 декември 1996 г. се прилагат праговете за първия етап, описани в член 5, буква г), iii) от Първата директива,

— от 1 януари 1997 г. се прилагат праговете за втория етап.

Португалия, Ирландия и Гърция

▼B

— от 1 януари 1995 г. до 31 декември 1998 г. прилагат праговете за първия етап, описани в член 5, буква г), iii) от Първата директива,

— от 1 януари 1999 г. се прилагат праговете за втория етап.

▼M1

Дерогацията, допустима от 1 януари 1995 г., се прилага само за договорите, покриващи рискове, класифицирани във вид 3, 8, 9, 10, 13 и 16, и разположени изключително в една от четирите държави-членки, които се ползват от този преходен режим.

▼B

2. До 31 декември 1994 г. член 26, параграф 1 от настоящата директива не се прилага за рисковете в четирите държави-членки, изброени в настоящия член. За преходния период от 1 януари 1995 г. рисковете, посочени в член 5, буква г), iii) от Първата директива, които са в тези държави-членки и могат да бъдат покрити чрез съзастраховане в Общността по смисъла на Директива 78/473/ЕИО, са тези, които надвишават праговете, посочени в параграф 1, iii) от настоящия член.

ДЯЛ V

Заключителни разпоредби

Член 28

Комисията и компетентните органи на държавите-членки си сътрудничат тясно за целите на улесняването на надзора върху прякото застраховане в рамките на Общността.

Всяка държава-членка информира Комисията за всякакви големи трудности, които могат да възникнат при прилагането на настоящата директива, *inter alia* такива, за които държавата-членка установи, че е настъпило необичайно прехвърляне на застрахователна икономическа дейност във вреда на предприятията, установени на нейна територия и в полза на клонове и агенции, разположени недалеч от нейните граници.

Комисията и компетентните органи на засегнатите държави-членки разглеждат тези трудности колкото е възможно по-бързо, за да открият подходящо разрешение.

Когато е необходимо, Комисията внася подходящи предложения до Съвета.

Член 29

Комисията изпраща на Съвета редовни доклади, от които първия на 1 юли 1993 г., за развитието на застрахователния пазар, функциониращ при условията на свободата на предоставяне на услуги.

Член 30

Когато настоящата директива посочва стойности в екю, обменната стойност в националните валути, която ще се прилага от 31 декември на всяка година, е стойността в последния ден на предходния месец октомври, за който има данни за обменните стойности на екюто за всички валути в Общността.

Член 2 от Директива 76/580/ЕИО ([1]) се прилага само за членове 3, 16 и 17 от Първата директива.

([1]) ОВ L 189, 13.9.1976 г., стр. 13.

▼B

Член 31

На всеки пет години Съветът, по предложение на Комисията, преразглежда и ако е необходимо, коригира всякакви стойности, изразени в екю в настоящата директива, вземайки предвид промените в икономическата и монетарната ситуация в Общността.

Член 32

Държавите-членки изменят националните си разпоредби, за да се съобразят с настоящата директива в срок от 18 месеца от датата на нейното нотифициране [1] и незабавно информират Комисията за това.

Изменените разпоредби в съответствие с настоящия член се прилагат в рамките на 24 месеца от датата на нотифициране на директивата.

Член 33

При нотифицирането на настоящата директива държавите-членки осигуряват, че текстовете на основните законови, подзаконови или административни разпоредби, които приемат в областта, уредена с настоящата директива, се съобщават на Комисията.

Член 34

Приложенията съставляват неразделна част от настоящата директива.

Член 35

Адресати на настоящата директива са държавите-членки.

[1] Настоящата директива е нотифицирана до държавите-членки на 30 юни 1988 г.

▼B

ПРИЛОЖЕНИЕ 1

СЪОТВЕТСТВАЩИ ПРАВИЛА

Валутата, в която се изплащат ангажиментите на застрахователя, се определя в съответствие със следните правила:

1. Когато покритието, предоставено по един договор, е изразено в конкретна валута, се счита, че ангажиментите на застрахователя са платими в тази валута.

2. Когато покритието, предоставено по един договор, не е изразено в никаква валута, се счита, че ангажиментите на застрахователя са платими във валутата на държавата, където е разположен рискът. Въпреки това, застрахователят може да избере валутата, в която е изразена премията, ако съществуват основателни причини за упражняването на такъв избор.

   Такъв би могъл да бъде случаят, ако от времето на влизане в сила на договора изглежда вероятно един иск да бъде изплатен във валутата на премията, а не във валутата на държавата, в която е рискът.

3. Държавите-членки могат да разрешат на застрахователя да прецени дали валутата, в която да предоставя покритието, да е или тази, която използва в съответствие с натрупания опит или при отсъствието на такъв опит, валутата на държавата, в която е установен:

   — за договори, покриващи рисковете, класифицирани в класове 4, 5, 6, 7, 11, 12 и 13 (само за отговорност на производителя), и

   — за договори, покриващи рисковете, класифицирани в други класове, при които в съответствие с естеството на рисковете покритието се предоставя във валута, различна от тази, която е в резултат от прилагането на посочените по-горе процедури.

4. Когато един иск е подаден при застрахователя и е платим в конкретна валута, различна от валутата, която е в резултат от прилагането на посочените по-горе процедури, се счита, че ангажиментите на застрахователя се преценяват като платими в тази валута и по-конкретно валутата, в която трябва да се изплати обезщетението от застрахователя, е била определена със съдебно решение или определение или чрез споразумение между застрахователя и застрахования.

5. Когато един иск е оценен във валута, известна предварително на застрахователя, но която е различна от валутата, която е в резултат от прилагането на посочените по-горе процедури, застрахователите могат да преценят ангажиментите си, които ще са платими в тази валута.

6. Държавите-членки могат да позволят на предприятията да не покриват техническите си резерви със съответстващи активи, ако прилагането на посочените по-горе процедури води до задължение за предприятието – независимо дали е главно управление или клон – за да изпълни принципа на съответствие, да държи активи във валута за не повече от 7 % от активите, съществуващи в други валути.

   Въпреки това:

   а) в случаите, когато активите за техническите резерви са деноминирани в гръцки драхми, ирландски паундове и португалски ескудо, тази сума не надвишава:

      — 1 милион ECU по време на преходния период, приключващ на 31 декември 1992 г.,

      — 2 милиона ECU от 1 януари 1993 г. до 31 декември 1998 г.;

   б) в случаите, когато активите за техническите резерви са деноминирани в белгийски франкове, люксембургски франкове и испански песети, тази сума не надвишава 2 милиона ECU по време на преходния период, приключващ на 31 декември 1996 г.

   От края на преходните периоди, определени в букви а) и б), общият режим се прилага за тези валути, освен ако Съветът не реши друго.

▼B

7. Държавите-членки могат да изберат да не изискват от предприятията – независимо дали за седалището или клоновете – да прилагат принципа на съответствие, когато ангажиментите са платими във валута, различна от валутата на една от държавите-членки в Общността, ако инвестициите в тази валута са регулирани, ако валутата е обект на ограничения при прехвърляне или ако по подобни причини не е подходяща за покриването на техническите резерви.

▼M2

8. Застрахователните предприятия могат да държат несъпоставими активи за покриване на сума, ненадвишаваща 20 % от техните задължения в конкретна валута.

9. Държава-членка може да предвиди, когато съгласно предишните процедури едно задължение трябва да бъде покрито от активи, изразени във валутата на държава-членка, това изискване да се счита също за удовлетворено, когато активите са изразени в екю.

▼B

ПРИЛОЖЕНИЕ 2A

Отчет за поетия риск

1. Общо получени брутни премии
2. Общо разходи по искове
3. Разходи за комисионни
4. Брутен резултат от поемането на риска

▼B

ПРИЛОЖЕНИЕ 2Б

Отчет за поетия риск

1. Общо брутни премии за последната година на поемането на риска
2. Брутни искове през последната година на поемането на риска (в това число резерв в края на годината на поемането на риска)
3. Разходи за комисионни
4. Брутен резултат от поемането на риска